

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobkyně: **Symfonie Capital Advisors s.r.o.**, IČO: 273 69 552
sídlem Olšanská 2643/1a, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219/58, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu č. j. ČTÚ-3 493/2025-603 z 10. 6. 2025

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady žalovaného č. j. ČTÚ-3 493/2025-603 z 10. 6. 2025 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Dne 18. 6. 2024 obdržel žalovaný jakožto prvostupňový správní orgán návrh obchodní společnosti Vodafone Czech Republic a.s., IČO 257 88 001 (dále jen „navrhovatel“) na zaplacení ceny za služby elektronických komunikací v celkové výši 4 176,71 Kč a nákladů řízení. Dne 22. 8. 2024 vzal navrhovatel návrh zpět z důvodu uspokojení pohledávky ze

strany žalobkyně. Dne 28. 8. 2024 žalobkyně souhlasila se zpětvzetím návrhu co do dlužné částky. Rozporovala však výši nákladů řízení, jež měla navrhovateli nahradit. Dne 17. 12. 2024 vydal žalovaný usnesení ČTÚ-25 528/2024-636/VII. vyř. – VaL jímž správní řízení zastavil a žalobkyni uložil nahradit navrhovateli náklady řízení zahrnující správní poplatek a náklady právního zastoupení v celkové výši 4 919 Kč: rozvedl je do výroku II. (správní poplatek ve výši 200 Kč a náklady právního zastoupení ve výši 283,23 Kč) a III. (náklady právního zastoupení ve výši 4 435,77 Kč).

2. Do výroku II. a III. podala žalobkyně rozklad, který byl hůře čitelný. Lze z něho však dovodit, že měla pro jeho podání tři stěžejní důvody. Za prvé se domnívala, že měl žalovaný pro vyčíslení nákladů řízení vycházet z § 14b vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“). Za druhé upozornila, že zpětvzetí návrhu není úkonem právní služby, za nějž by navrhovateli náležely náklady řízení. A za třetí konstatovala, že náklady navrhovatele nebyly účelně vynaložené a jejich jediným cílem bylo generovat zisk. V takovém postupu shledala žalobkyně zneužití práva na právní zastoupení a správního procesu vůbec.
3. Dne 10. 6. 2025 vydal předseda Rady ČTÚ (dále jen „*předseda Rady*“) rozhodnutí o rozkladu, specifikované v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž potvrdil výši nákladů řízení vyčíslenou žalovaným. Zrušil však výrok III. a náklady specifikované ve výroku II. a III. sečetl do výroku II.: 4 719 Kč včetně náhrady DPH za právní zastoupení a 200 Kč za správní poplatek. Upozornil, že zpětvzetí návrhu zavinila žalobkyně tím, že po jeho podání zaplatila dlužnou částku (jistinu) navrhovateli. Tímto jednáním naplnila podmínky aplikace § 129 odst. 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „ZEK“) ve spojení s § 141 odst. 11 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). Předseda Rady neaplikoval § 14b AT, neboť jeho znění účinné do 31. 12. 2024 se vztahovalo jen na občanské soudní řízení a podle § 15 AT náleží advokátovi za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti novely odměna podle AT ve znění účinném právě do 31. 12. 2024. Protože předseda Rady neshledal rozklad důvodným, uložil žalobkyni nahradit navrhovateli náklady řízení o rozkladu ve výši 1 645 Kč včetně náhrady DPH v souladu s § 10b odst. 1 ve spojení s § 7 bod 5 AT (ve znění od 1. 1. 2025). Sestávaly z jednoho polovičního úkonu ve smyslu § 11 odst. 2 písm. c) AT (vyjádření k rozkladu) a jedné paušalizované náhrady hotových výdajů. Na závěr předseda Rady konstatoval, že mu je známo, že žalobkyně část nákladů navrhovateli již nahradila (483,23 Kč), proto je po ní nebude vymáhat.

2. Průběh soudního řízení.

4. **Žalobkyně v žalobě** nejprve namítla, že předseda Rady nesprávně vyčíslil náklady řízení o rozkladu specifikované ve výroku III. napadeného rozhodnutí. Domnívala se, že správný výpočet měl vycházet z tarifní hodnoty sporů do 50 000 Kč. Dále sporovala oprávněnost po ní požadovaného nahrazení nákladů řízení navrhovatele konkretizované ve výroku II. napadeného rozhodnutí. Také v tomto případě se domnívala, že žalovaný měl postupovat podle § 14b AT. Náklady řízení podle tohoto ustanovení měly činit maximálně 1 189 Kč. Žalobkyně na jednu stranu tvrdila, že navrhovatel vzal návrh zpět, protože nebyl v souladu se zákonem, na druhou stranu přiznala, že jej vzal zpět, protože jeho návrh uspokojila. Také setrvala namítala, že zpětvzetí návrhu není právním úkonem, za nějž by měla navrhovateli náležet náhrada. Na závěr vyjádřila své přesvědčení o zneužití procesu ze strany

navrhovatele, zejména z důvodu neúčelnosti vynaložených nákladů na právní zastoupení. Záměrem právního zástupce byl od počátku zisk, nikoliv poskytování právní pomoci.

5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** navrhl žalobu odmítnout z důvodu nedostatku pravomoci správního soudu. Pro případ odlišného posouzení přípustnosti žaloby ji navrhl zamítnout.
6. **Žalobkyně v replice** upozornila, že před soudem neleží spor soukromoprávního charakteru, a proto má pravomoc rozhodnout právě správní soud.
7. Soud **vyrozuměl** podle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“) o probíhajícím řízení společnost **Vodafone Czech Republic a.s.** a umožnil jí uplatnit práva osoby na něm zúčastněné. Společnost však této možnosti nevyužila.
8. **Při jednání 27. 11. 2025** oba účastníci shrnuli obsah svých podání a setrvali na svých procesních návrzích. Žalobkyně navrhla jako důkaz několik rozhodnutí Ústavního soudu, vyjádření Ministerstva spravedlnosti a komunikaci s advokátem navrhovatele, které podle jejího názoru potvrzují její názor. Rozhodnutími Ústavního soudu, pokud jde o právní názory v nich vyslovené, se dokazování neprovádí, neboť platí, že soud zná právo, a provedení zbylých navržených důkazů soud považoval za nadbytečné, jelikož o právních otázkách nezbytných pro posouzení věci si soud učiní úsudek sám. Ostatní písemnosti potřebné pro rozhodnutí jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).

3. Posouzení věci.

3.1. Podmínky řízení a právní východiska.

9. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení. Namítaným nedostatkem v podmínkách řízení ze strany žalovaného byla pravomoc zdejšího soudu. Žalovaný se domníval, že věc spadá do pravomoci soudů civilních v rámci řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř.“). S tím však soud nesouhlasí.
10. Podle § 244 o. s. ř. rozhodl-li orgán moci výkonné podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Již jazykový výklad tohoto ustanovení napovídá, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Ke shodným závěrům dospěl i Nejvyšší soud (dále jen „NS“) v rozsudku 30 Cdo 1615/2013 z 25. 9. 2013, když konstatoval, že: *„rozhodnutím, které lze napadnout žalobou podle části páté občanského soudního řádu, je každý akt správního orgánu, který ve vymezených vztazích zasahuje konečným způsobem do postavení jím dotčených osob.“*
11. Předseda Rady rozhodoval o správnosti výroků o náhradě nákladů řízení, proti nimž podala žalobkyně rozklad. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu akcesorickém vůči výroku hlavnímu (srov. rozsudek NSS 1 As 53/2006-61 z 21. 6. 2007). Jinými slovy jeho povaha sdílí osud povahy výroku hlavního. Zásadní otázkou, kterou si tak soud položil, bylo, zda je výrok o nákladech řízení výrokem meritorním, či procesním. Za tím účelem musí nejprve vyjasnit, zda žalovaný výrokem hlavním (o zastavení řízení pro zpětvzetí návrhu navrhovatelem v důsledku zaplacení jistiny žalobkyní) rozhodl o samotném předmětu řízení. Rozhodnutí správního orgánu o nákladech řízení tak civilní soud může přezkoumat

a nahradit vlastním rozhodnutím jen tehdy, když zcela nebo zčásti nahrazuje meritorní rozhodnutí správního orgánu ve věci soukromého práva.¹

12. Řízení o soukromém právu může správní orgán ukončit nejen meritorně, ale i procesně, např. výrokem o zastavení řízení nebo o odmítnutí návrhu. V obecné rovině je výrok o zastavení řízení procesním ukončením řízení. NSS však ve skutečně výjimečných případech připustil, že i toto rozhodnutí lze považovat za „rozhodnutí ve věci samé“ (srov. rozsudek 5 As 73/2010-71 z 11. 3. 2011). Nicméně zdůraznil, že je nutno rozlišovat mezi důvody zastavení, jelikož některá usnesení o zastavení řízení souvisí s meritem věci natolik těsně a zasahují do materiálně právní sféry účastníka, že představují spíše rozhodnutí o hmotném právu (např. ve správním trestání usnesení o zastavení z důvodu, že se skutek nestal nebo že jej nespáchal obviněný). V případě žalobkyně soud neshledal natolik úzké sepjetí důvodů zastavení řízení s meritem věci a zásahem do materiálně právní sféry účastníků, jaké zdůrazňoval NSS. Žalovaný řízení zastavil pro chování žalobkyně, která po podání návrhu zaplatila dlužnou částku (jistinu). Svým chováním tak sama vyřešila meritum věci a žalovanému nezbylo než řízení zastavit z důvodu zpětvzetí návrhu, aniž sám posuzoval hmotněprávní podmínky pro vznik žalobkyniny povinnosti hradit navrhovateli dlužnou částku. Lze tak uzavřít, že výrok o zastavení řízení v nynějším případě není výrokem, jímž by žalovaný rozhodl spor či jinou právní věc za účelem nastolení jistoty v právních vztazích dosud ohrožených či porušených (srov. usnesení NS 21 Cdo 1547/2017 z 13. 7. 2021).
13. Na základě výše uvedeného soud uzavřel, že výrok hlavní byl výrokem procesním. Z toho důvodu i výrok o nákladech řízení je výrokem procesním. Rozhodnutí, kterým správní orgán ukončil řízení o záležitosti soukromého práva jen procesně, lze napadnout pouze žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Soud uzavřel, že pravomoc rozhodnout ve věci má. Zároveň shledal, že žaloba je přípustná a podala ji včas osoba k tomu oprávněná. Soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

3.2. Náhrada nákladů prvostupňového řízení.

14. Žalobkyně již v rozkladu upozorňovala na neúčelnost navrhovatelem vynaložených nákladů na zastoupení advokátem. Domnívala se, že si tímto postupem uměle vytvářel zisk a zneužíval tak práva na právní zastoupení. Stejně formulovanou námitku žalobkyně uplatnila i v žalobě. V souvislosti s náklady na řízení před žalovaným poté sporovala i charakter zpětvzetí návrhu jako úkonu právní služby a upozornila, že pro správný výpočet nákladů na právního zástupce měl předseda Rady vycházet z § 14b AT.
15. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda a jakým způsobem zhodnotil předseda Rady účelnost nákladů vynaložených na zastoupení navrhovatele advokátem v řízení před žalovaným. Jen takové náklady lze následně vyčíslit podle AT.
16. Předseda Rady postupoval podle § 129 odst. 1 ZEK, neboť se jednalo o spor o povinnosti k peněžitému plnění. Specifické situace se dotýká odstavec 4, který přiznává náhradu nákladů řízení v plné výši navrhovateli, jenž vzal jinak důvodný návrh na zahájení řízení zpět pro chování dalšího účastníka řízení. Zákonné ustanovení reflektuje zásadu zavinění.

¹ Srov. SVOBODA, K. komentář k § 244 In: SVOBODA, Karel, SMOLÍK, Petr, LEVÝ, Jiří, DOLEŽÍLEK, Jiří a kol. *Občanský soudní řád*. Komentář. 3. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024.].

Tedy náklady řízení v plné výši (jako by měl ve věci plný úspěch) nahradí navrhovateli ten, kdo zavinil, že řízení nemohlo dojít do stadia meritorního rozhodnutí. Jelikož je ZEK zákonem zvláštním, použijí se podpůrně ustanovení s. ř.

17. Podle § 79 odst. 3 s. ř. nestanoví-li zákon jinak, nese účastník řízení své náklady sám. Podle odst. 1 téhož ustanovení mezi náklady řízení patří i odměna za zastupování. V daném případě se jednalo o sporné správní řízení vedené podle § 141 odst. 1 s. ř., kde zákon obsahuje speciální úpravu pro náhradu nákladů řízení. Podle § 141 odst. 11 s. ř. přiznává správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
18. Jak vyplývá ze samotné dikce § 141 odst. 11 s. ř., při rozhodování o náhradě nákladů řízení nelze bez dalšího vycházet ze skutečnosti, že ve sporu „úspěšné straně“ vznikly určité náklady, a automaticky je přiznávat. Skrze hledisko účelnosti je naopak potřeba zkoumat, zda je strana vynaložila z důvodu potřeby uplatnění či bránění svého práva. Při spojení § 141 odst. 11 s. ř. a § 129 odst. 1 ZEK správní orgán přiznává náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva v plné výši navrhovateli, který vzal jinak důvodný návrh zpět pro chování dalšího účastníka. K otázce účelnosti nákladů řízení se několikrát vyjadřoval Ústavní soud (dále jen „ÚS“) i NS. Jejich judikatura se vztahuje na občanské soudní řízení. Protože jsou však obě výše zmíněná zákonná ustanovení obdobou § 142 odst. 2 o. s. ř.,² neshledal soud žádnou překážku v použití jejich východisek i ve zde projednávaném případě.
19. Ústavní soud v nálezu I. ÚS 988/12 z 25. 7. 2012 konstatoval, že neúspěšná procesní strana nehradí té úspěšné veškeré náklady řízení, ale jen takové, které byly potřebné či nezbytné k účelnému uplatňování práva. Mezi takové náklady se řadí i náklady na právní zastoupení. Ústavní soud však upozornil, že ačkoliv ty budou zpravidla nákladem nezbytným k hájení práv účastníka, nemusí tomu tak být vždy. Mohou se vyskytnout situace, za nichž je nebude za potřebné či nezbytné možno považovat. Například v případě zneužití práva na zastoupení advokátem. O zneužití práva se jedná, pokud někdo vykonává své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti. Takové chování pak není výkonem práva, ale protiprávním jednáním, které nepožívá právní ochrany (srov. rozsudky NSS 10 As 367/2021-13 z 24. 9. 2021 či 10 As 380/2021-13 z 29. 9. 2021).
20. Z toho důvodu je potřeba zvažovat účelnost jednotlivých úkonů podle konkrétních okolností případu (srov. usnesení NS 33 Cdo 273/2016 z 24. 8. 2016). Účelnost lze posuzovat i z hlediska obsahu úkonů právní služby. Je tedy možné přihlédnout i k obsahu jednotlivých podání, která mají být považována za úkony právní služby (srov. usnesení NS 22 Cdo 5233/2016 z 14. 3. 2017). Například k nákladům řízení v případech tzv. formulářových žalob se vyjádřil ÚS ve svém nálezu I. ÚS 3923/11 z 29. 3. 2012 tak, že je nutné dodržet princip proporcionality mezi často bagatelní výší vymáhané částky a náhrady nákladů řízení za zastoupení advokátem úspěšné strany (srov. usnesení I. ÚS 1325/11 z 14. 6. 2011).
21. Soud shledal, že s ohledem na výše uvedené bylo povinností předsedy Rady pečlivě vážit, zda navrhovatel vynaložil náklady na právní zastoupení účelně. V tom kontextu měl především posoudit povahu jednotlivých úkonů advokátem učiněných a přihlédnout k jejich obsahu. Jinými slovy se měl zabývat např. náročností úkonů, obsahem jednotlivých podání (např. zda se jedná o formulářové podání, jehož úspěšné podání spočívá ve vyplnění předem

² Srov. JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. *Správní řád*. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 881.

připravených kolonek), zda se jedná o věc skutkově náročnou vyžadující složitou právní argumentaci, či jednoduchou. Je na místě přihlídnout také k okolnosti, zda navrhovatel sám disponuje potřebným právním aparátem, nebo zda činí podání téměř shodného obsahu repetitivně. Jelikož právě v tomto spočívala jedna z rozkladových námitek, resp. šlo o samotnou podstatu žalobkynina rozkladu, byl předseda Rady povinen vtělit tyto úvahy výslovně do odůvodnění svého rozhodnutí.

22. Předseda Rady uvedl, že navrhovatel byl v prvostupňovém řízení plně úspěšný, neboť vzal jinak důvodný návrh zpět pro chování jiného účastníka (žalobkyně) ve smyslu § 129 odst. 4 ZEK. Z toho důvodu mu přiznal plnou náhradu „účelně“ vynaložených nákladů (s. 5 napadeného rozhodnutí) za tři úkony právní služby a tři náhrady hotových výdajů včetně DPH, jejichž výši posoudil shodně jako žalovaný. Z tohoto postupu soud seznal, že předseda Rady implicitně na rozkladovou námitku odpověděl tak, že navrhovatel náklady na právní zastoupení vynaložil účelně. Nelze uzavřít, že by rozkladovou námitku zcela ignoroval, ale opomenul vysvětlit, z jakých důvodů shledal jejich účelnost. Tato úvaha pak není součástí ani vypořádání ostatních rozkladových námitek, ani prvostupňového rozhodnutí, a nelze ji seznat ani z celkového kontextu napadeného rozhodnutí. Zároveň nynější případ nepatří mezi ty, u nichž by bylo zcela zjevné, že závěr o neúčelnosti zastoupení advokátem nepřichází v úvahu (tím však soud nijak nepředjímá výsledek budoucího posouzení předsedy Rady). Soud na tomto místě zdůrazňuje, že není jeho úlohou za správní orgány jejich úvahy domýšlet, a nezbylo mu než konstatovat, že je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.
23. Předseda Rady přezkoumatelným způsobem neučinil první krok úvahy, a to sice, zda náklady na právní zastoupení vynaložené navrhovatelem byly skutečně náklady potřebnými k účelnému uplatňování práva. Teprve takové náklady mohou být následně podrobeny propočtu úkonů a jejich vyčíslení. Počet úkonů právní služby a použití správního ustanovení AT pro stanovení výše odměny advokáta závisí na samotné existenci účelně vynaložených nákladů za právní zastoupení. Z tohoto důvodu bylo nadbytečné zabývat se námitkou žalobkyně týkající se aplikace § 14b AT na úkony právní služby. Stejně tak bylo nadbytečné řešit otázku, zda konkrétní zpětvzetí návrhu je úkonem právní služby.

3.3. Náhrada nákladů rozkladového řízení.

24. Žalobkyně v souvislosti s náklady rozkladového řízení svou argumentaci omezila pouze na tvrzení o jejich nezákonnosti z důvodu nesprávného zařazení tarifní hodnoty. Nezahrnula do ní již posouzení účelnosti vynaložených nákladů na právní zastoupení. Z toho důvodu se soud dále zabýval pouze správnou aplikací jednotlivých ustanovení AT (tedy správným určením tarifní hodnoty a z toho vyplývající výše odměny za jeden úkon právní služby). Celou žalobou se pak vine žalobkynino přesvědčení, že správní orgány měly při rozhodování o nákladech řízení aplikovat § 14b AT, a nutně to dopadá také na rozkladové řízení.
25. Předseda Rady konstatoval, že se právní zástupce navrhovatele vyjádřil k rozkladu podanému žalobkyní. Tento akt posoudil jako poloviční úkon právní služby s odkazem na § 11 odst. 2 písm. c) AT. Takovému posouzení neměl soud co vytknout. Pro určení tarifní hodnoty však aplikoval § 10b odst. 1 AT, který se vztahuje na správní řízení a pro samotný výpočet odměny za jeden úkon právní služby použil § 7 bod 3. AT. S tímto postupem se již soud neztotožnil a námitku žalobkyně shledal důvodnou.

26. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že si předseda Rady byl vědom toho, že AT byl s účinností od 1. 1. 2025 novelizován, přesto vůbec nerefletoval část této novelizace obsaženou v § 14b odst. 2. Přechodné ustanovení v § 15 AT přitom stanoví, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti novely přísluší advokátu odměna podle znění AT účinného do 31. 12. 2024. Vyjádření navrhovatele k rozkladu však jeho právní zástupce učinil 16. 1. 2025. Na tento úkon právní služby měl tudíž použít aktuální znění AT. Podle nového § 14b odst. 2 AT se *na řízení, v nichž rozhoduje orgán moci výkonné podle jiného právního předpisu o sporu vyplývajícím ze vztahů soukromého práva, použije pro stanovení výše odměny za úkon právní služby § 14b odst. 1 AT obdobně*.
27. Předseda Rady však při rozhodování o nákladech rozkladového řízení toto ustanovení neaplikoval, přestože „poskytnutím právní služby“ se rozumí každý jednotlivý úkon právní služby, tedy i vyjádření navrhovatele k rozkladu. Aplikace § 14b AT na řízení před žalovaným se přitom žalobkyně v rozkladu opakovaně dovolávala.
28. S ohledem na další průběhu správního řízení soud doplňuje, že aby mohl správní orgán při výpočtu nákladů nyní posuzovaného řízení vyjít z tarifní hodnoty uvedené v § 14b AT, musí být kumulativně splněny tři podmínky:
- 1) Řízení zahájil navrhovatel návrhem podaným na ustáleném vzoru. Zároveň takovýto návrh uplatňoval opakovaně ve skutkově i právně obdobných věcech.
  - 2) Předmětem řízení je peněžité plnění a tarifní hodnota nepřevyšuje 50 000 Kč.
  - 3) Správní orgán přiznal navrhovateli náhradu nákladů řízení.
29. Tato kritéria dosud posouzena nebyla. Soud zvažoval, jestli tak může nyní učinit, ale dospěl k záporné odpovědi. Vyžádalo by si to totiž provedení dokazování jednak toho, zda byl návrh podán na ustáleném vzoru, jednak toho, zda navrhovatel podává takové návrhy opakovaně ve skutkově i právně obdobných věcech. Jelikož však soud musí v každém případě zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, popsanou v části 3.2 tohoto rozsudku, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, považoval takové dokazování za neúčelné a nadbytečné. Úkolem předsedy Rady v dalším řízení tak bude rovněž posoudit, jestli jsou podmínky § 14b odst. 1 AT splněny, a své závěry náležitě odůvodnit.

4. Závěr a náklady řízení.

30. Žalovaný přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, jaké úvahy jej vedly k závěru o účelnosti navrhovatelem vynaložených nákladů na advokáta v prvostupňovém řízení. Tímto postupem znemožnil soudu přezkoumat zákonnost jeho závěru. Dále žalovaný pro určení tarifní hodnoty a z toho vyplývající odměny za právní zastoupení navrhovatele v rozkladovém řízení nepostupoval zákonným způsobem, jelikož fakticky vyšel ze znění zákona, které na věc nedopadalo, a v návaznosti na to se nezabýval hledisky, jež byla pro stanovení tarifní hodnoty určující. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. částečně pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí, částečně pro nezákonnost.
31. Současně soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému. V dalším řízení bude tedy předseda Rady povinen posoudit účelnost navrhovatelem vynaložených nákladů na advokáta v prvostupňovém řízení s ohledem na východiska, která mu poskytuje judikatura blíže rozvedená v části 3.2 tohoto rozsudku. Úvahy, které jej povedou k závěru o účelnosti či neúčelnosti nákladů na právní zastoupení navrhovatele, objasní způsobem umožňujícím jejich přezkum. Teprve poté přistoupí k jejich vyčíslení. Při případném

rozhodování o nákladech rozkladového řízení pak bude muset předseda Rady posoudit splnění podmínek obsažených v § 14b odst. 1 AT ve znění účinném od 1. 1. 2025, a svůj závěr náležitě odůvodnit. Právním názorem soudu bude předseda Rady v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit k rukám žalobkyně v přiměřené měsíční lhůtě náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 27. listopadu 2025

JUDr. Jaromír Klepš
předseda senátu